

maaden, vil være tilstrækkelig til at udøve nogen som helst Indflydelse. Det forekommer mig derfor at være et berettiget Ønske, som det vilde være rigtigt at opfylde fra Folketingets Side, at sikre de højstbeskattede en saa fyldig og en saa virksom Repræsentation i Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, at de dog kunde have Udsigt til at udøve nogen Indflydelse. Men dette er ikke sikret dem gennem Folketingets Forslag, og derfor kan det, selv bortset fra principielle Betæneligheder, meget godt forstaas, at man siger: Saa ville vi dog hellere blive ved det gamle, thi saa have vi dog ikke nogen Lod eller Del i, hvad der sker. Den Lovgivning, som er den bestaaende, vedbliver at bestaa uforandret, og saa kan man se, om Tiden ikke kunde bringe en anden Opfattelse frem i Tinget end den, som gaar ud paa at gøre Borgerrepræsentationen i Kjøbenhavn til et saa ensidigt Udtryk for de lavest beskattede i Byen, en Opfattelse, en Bestræbelse, som det i øvrigt — det maa jeg tilstaa — altid har faldet mig meget vanskeligt at forstaa. Der er i Landstinget faldet en Udtalelse om, at man kunde tænke sig at komme frem ad andre Veje og kunde ønske mere Forhandling derom; men det forekommer mig, at de i Dag fremkomne Udtalelser gaa ud paa, at man vil have den Lov, som Folketinget i sin Tid har vedtaget, eller ingen Lov, og skulde dette være Stillingen, har jeg i alt Fald ikke kunnet tilegne mig noget som helst Indtryk af, at der i Landstinget skulde være nogen Tilbøjelighed til at tage Loven i den forandrede Skikkelse, hvori den er bleven sendt op til dem i forrige Samling. Hvis der altsaa skulde være en saadan Stemning i Folketinget for, at Landstinget enten skulde tage Loven, som den blev vedtagen i Fjor, eller i modsat Fald alting blive ved det gamle, tror jeg, at der er Udsigt til, at alt vil blive ved det gamle. Dette er beklageligt, men jeg anser det ikke for sandsynligt, at man paa et senere Tidspunkt vilde kunne opnaa uden Vanskelighed den Lov, Folketinget foreslog i Fjor; i alt Fald ved jeg ikke, hvorledes man vilde bære sig ad med at opstille strengere Fordringer end dem, man opstillede i Fjor som Betingelse for den Forholdstalsvalgmaade, man i og for sig ansaa for at være den retfærdigste. Det er ikke, saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3dje Valgkreds (A. Christensen) sagde, Landstinget der atter vil indføre Skalaen ved Borgerrepræsentantvalgene, men det er det ærede Medlem

og hans Meningsfæller, der ville afskaffe den nu bestaaende Ordning med en Skala. Det er i Virkeligheden et konservativt Standpunkt, Landstinget indtager, idet det ikke ønsker at gaa bort fra det bestaaende.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til Hyppigheden af Valgene, der vilde forringes ved Landstingets Forslag, idet det foreslaar, at der kun skal være Valg hvert tredje Aar i Stedet for hver andet. Det forekommer mig nu, at da der allerede er en Fremgang fra 1 Aar til 2 Aar i Folketingets Forslag, maa der deri ligge en Erkendelse af, at det ikke er saa overordentlig ønskeligt, at Byen hvert Aar blev sat paa den anden Ende ved Borgerrepræsentantvalgene. Havde man ønsket det, vilde der have været al Grund til at staa fast paa, at Valget skulde finde Sted som sædvanlig. Naar Folketinget er gaaet til 2 Aar, kan det kun være ud fra en lignende Betragtning, hvorefter Landstinget ønsker at gaa til 3 Aar. Men foruden Ønsket om, at Borgerne ikke en 14 Dages Tid hvert Aar skulde kaldes bort fra det daglige Arbejde til den opslidende Agitation ved Borgerrepræsentantvalgene, er det ubestrideligt, at alle vore øvrige Valg foregaa med 3 Aars Mellemlum, og det ikke blot de kommunale, men under ordinære Forhold som Regel ogsaa de politiske. Det er sandsynligt, at der vil blive mere Adgang til at faa alle Afskygninger repræsenterede i Borgerrepræsentationen, dersom de Valg, der skulde finde Sted, vedrøre 18 Borgerrepræsentanter hver Gang, altsaa Halvdelen, i Stedet for 12. Afstemningsmaaden med Valglistes giver i alt Fald en naturlig Antydning af, at Forholdet vil blive saaledes, at der vil kunne fremkomme et ikke ubetydeligt Antal Lister, og saa vidt jeg kan se, er der ikke saa lidt større Udsigt til, at de forskellige Afskygninger i Befolkningen derved kunne faa deres Ønsker tilfredsstillede — og det er jo Meningen med Forholdstalsvalgmaaden — naar der skal vælges 18 ad Gangen, end naar der kun vælges 12. Det forekommer mig derfor, at alt taler for at gaa til 3 Aar, men paa den anden Side antager jeg ikke, at Sagen vil strande paa dette Spørgsmaal, hvis man i øvrigt kunde blive enig, hvad det desværre ikke lader til.

Hvad Lovens Ikrafttræden, der er foreslaaet sat til Aar 1901, angaar, er der dertil først at sige, at det vilde vist have meget store Vanskeligheder at faa Valg i Aaret 1900. Valget kunde i alt Fald ikke